Nikola Tesla je otkrio i koristio fundamentalni zakon koji pobudjuje potencijalne delove etra, i.e. zakon koji struktuira originalno beskonačan i kompaktan (apsolutno homogen) etar. Radi se o principu osamostaljivanja delova u beskonačnoj celini jedinstevenog fizičkog continuum-a (u današnjoj naučnoj upotrebi je više pojmova koji svi znače istu fizičku pojavu: nula, kontinum, kontinuitet, etar, beskonačnost, celina, Elejsko Biće, Euklidova tačka, vakum, itd.).

Delovi kontinum-a nastaju po posebnom algoritmu koji ih izdvaja tako da ne napuštaju celinu, tj. beskraj, i oni su to što nazivamo elektromagnetnim entitetima ili klasično - svetlost.

Iz pretpostavke kontinualnosti etera, osnovnog kosmičkog medijuma, sledi ne samo da je centar kosmosa svuda, tj. neodredjen već sledi i to da zakon njegovog struktuiranja mora biti podudaran sa zakonom koji definiše relacije tačaka na homocentričnim sferama. (Ovde nije moguće ulaziti u dublju analizu tog zakona čija suština zahteva upotrebu jezika filozofske ontologije i matematike. Nije poznato da je Tesla svoju teoriju dovršio i iskazao u ovom obliku, ali je ostavio nekoliko aparata koji rade na savremenoj fizici potpuno nedokučivim principima. Reč je o etarskom generatoru, tj. elektromagnetskoj kugli na uvek istom elektro-potencijalu bez obzira na izvod, tj. odliv energije, zatim o asinhronom motoru koji radi na gravitacione talase planeta sunčevog sistema (motor sam počinje sa radom u izvesno doba godine, reagujući na odredjenu konstelaciju planeta i isto tako staje kada mu istekne rezonantni interval vremena). Osim ovoga, Tesla je ostavio i “lebdilicu”, metalni disk sa antigravitacionim svojstvima, koji levitira na visini koja zavisi od jačine gravitacije na datom terenu.)

Etarski medijum beskonačan je u svim pravcima, ima jednu jedinu karakteristiku - r (radius) koji (po sfernom zakonu) useca sferne delove u kontinuum, delove čije su površine diskontinualne, odnosno punktualne.

Delovi struktuiranog etera mogu biti sinhroni, odnosno rezonantni, i asinhroni. U prvom slučaju dolazi do kondenzovanja subatomskih čestica kao što su elektroni, protoni i neutroni. Ove čestice nastaju rezonantnom sintezom fotona po istim principima po kojima se i sami fotoni osamostaljuju kao posebni entiteti u eteru. Asinhroni delovi etera, dakle, nerezonantni, jesu prostor u kome rezonantni fotoni grade materiju.

Teslin Toranj Varadenklif bio je pitagorejski oscilator. Matematika njegovog emitovanja kompleksa elektromagnetskih talasa specijalnih karakteristika bila je identična sa tajnom stvaralačkom matematikom Pitagorejaca. Simboli koje je Tesla pisao u svojim jednačinama imali su jednoznačnu fizičku interpretaciju. Principi Tesline etarske tehnologije pripadaju nivou kosmičke egzistencije sa koga se vlada prostorom i vremenom. Ne sama Kula, nego princip rezonantnog i harmonijskog oscilovanja etera je tako moćan da se njegovim shvatanjem i primenom bez sumnje rešavaju svi ključni problemi savremene fizike i posebno konverzije energije.

Pomoću svoje takozvane otvorene vakumske cevi Tesla je proizvodio protone, elektrone i neutrone direktno iz fizičkog kcontinum-a, stvarajući ih na bilo kojoj udaljenostei. Umesto da pusti da protonski snop putuje prostorom do odredjenog mesta, on je obrazovao uslove za trenutno nastajanje proizvoljnog broja čestica na bilo kojoj zadatoj distanci. Veličina elektrona, protona i neutrona takodje ničim nije bila ograničena. Upravo razlika u njihovoj veličini, s obzirom da su one gradivne jedinice svakog sveta u Kosmosu, jeste razlog vremenskog pomeranja medju paralelnim svetovima, koji inače svi pripadaju istom osnovnom continuum-u.

Oslanjajući se na pretpostavku o Teslinom zapanjujućem i u nauci još nedostignutom poznavanju zakona prirode, moramo se zamisliti nad tim kakve je tehničke zadatke i sa kakvim mogućim posledicama Teslina Kula Vordenklif trebalo da izvrši?

1) Da osciluje jonosferu; kako naponska razlika izmedju zemljine površine i jonosfere iznosi oko dve milijarde volti, to bi Kula neprekidno oscilujući višim i nižim harmonicima frekvencije jonosfere, najzad ušla s njom u fazu (rezonanciju) i ispraznila je slično kao što se prazne obični električni kondenzatori. S obzirom da bi se takvo pražnjenje izvršilo trenutno, postojala je realna opasnost uništavanja Njujorka. Jer pražnjenje bi izgledalo ovako: iz jonosfere odjednom bi se sručio visokoenergetski stub plazme velikog prečnika, možda i nekoliko stotina kilometara, i sve na tom prostoru bilo bi dezintegrisano, spaljeno na način kako se u Biblijskim legendama opisuje propast Sodome i Gomore. Naravno, Tesla nije hteo da uništi Njujork, već kratkim intervalima oscilovanja samo da crpi energiju iz jonosfere za pogon svog velikog oscilataora koji je zahtevao minimalni napon od sto miliona volti. Kao aparat za vrlo kratko oscilovanje Tesla je koristio veliki broj ultravioletnih lampi rasporedjenih na vrhu kupole.

2) Da uzima energiju iz etera; oscilovanjem nerezonantnih elektromagnetnih polja moguće je pomeriti vremensku koordinatu i reciklirati energiju iz prošlosti i budućnosti, a da se ne narušava elektromagnetna stabilnost okoline. Svakako, to se mora raditi po strogo kauzalnom matematičkom zakonu koji odnose frekvencija odredjuje sasvim precizno, inače efekti izlaze izvan kontrole i dešava se neprevidjeno dekomponovanje materijalnih objekata ili njhovo trenutno izbacivanje iz segmenta naše realnosti, kao u Filadelfija Eksperimentu.

3) Da otvara vremenske prozore u paralelnim svetovima; kako paralelni svetovi imaju elektromagnentu strukturu talasnih dužina i frekvencija različitih od našeg sveta, moguće je kompleksno-harmoničnim elektromagnetskim oscilovanjem uspostaviti parcijalnu vezu izmedju frekvencije našeg sveta i frekvencija tih drugih svetova, tako da pojedini prizori iz njih postanu vidljivi u našim uslovima na Zemlji, i obrnuto.

4) Da ubrzava mentalnu evoluciju čovečanstva; uspostavljanjem konstantnog polja više frekvencije, harmoničnog kolektivnom elektromagnetnom polju ljudi, vrši se postepeno povećavanje moći percepcije i proširivanje mentalne sposobnosti prijema ideja. Zračenje ovih frekvencija može biti i štetno, ako je neprecizno. Svaka disharmoničnost polja (nerezonantnost) izaziva u čoveku delimično razdvajanje mentalnog i fizičkog plana što se u blažem vidu manifestuje kao rak, psihoza i druga oboljenja.Potpuno razdvajanje je, naravno, smrt jedinke. (Na istom principu funkcionišu i virusi, bakterije, kao i promena u Kosmosu uopšte.) Važno je napomenuti da su ovi procesi uglavnom tempirani, tj. s odloženim efektima.

Usled nedostatka pravog znanja, ljudi svoju elektromagnetsku okolinu sve više zagadjuju radio-talasima, radarskim mikrotalasnim zračenjem (radari uzrokuju rak i to je eksperimentalno dokazano) i drugim negativno interferirajućim elektromagnetnim zračenjima koja su u disharmoniji sa frekvencijama živih bića i informatičkim poljem našeg Sunčevog sistema.

5) Da po volji transponuje planetu Zemlju u paralelne realnosti; da je dovršio svoj sitem od pet emitera i pustio ih u rad, Tesla bi bio u mogućnosti da čitavu Zemlju, kao jedinstven rezonantni sistem, dovede u stanje oscilovanja specifično za neki drugi segment realnosti i tako nas fizički premesti u paralelni svet. Ovim aktom on je verovatno želeo da izvrši mutaciju ljudske vrste, ubrza putovanje civlizacije kroz vreme i na taj način naglo je unapredi tehničkim putem. Ai s obzirom na univerzalnu uskladjenost frekvencija u kosmosu ovo bi bilo veoma opasno. Ulaženje Zemlje u fazu rezonantnog oscilovanja sa paralelnim svetom trajalo bi suviše dugo i dešavale bi se katastrofe poput one iz predanja o Atlantidi.

Napustivši fizički plan Tesla nam je ostavio svoj dragoceni naučni putokaz. Njegov rad jasno pokazuje da se iz raznih aspekata, uglova i interpretacija istina nikada ne može potpuno sagledati, kao što se ni continuum ne može sagraditi iz diskretnih delova. Priroda istine takva je da se ona mora spoznati odmah, do kraja, u celini ili nikako. Podsetimo se samo Dekartovog otkrića da beskonačno prethodi konačnom i Spinozine beskrajne supstancije, koja je ono što prirodu ujedinjuje sa Bogom.

Savremeni eksperimentatori treba da imaju na umu da se tajna objašnjenja fizičkog krije u metafizičkom. I dokle god naša nauka bude zaslepljena istraživanjem isključivo materije, dotle ćemo biti u ovom nepodnošljivom stanju iluzorne, podeljene i nesavršene svesti.

Ključni prodor sadašnjeg ljudskog saznanja mora se učiniti, i učiniće se, u fizici. Jer gradju materije, zakone njene kreacije i njenu ulogu u prirodi treba prethodno definitivno razjasniti, da bi se ljudski um oslobodio i osposobio za prava duboka kosmološka istraživanja.

Rukvodioci Filadelfija eksperimenta, ma ko da su bili, otkrili su nam egzistenciju do tada nepoznatih naučnih problema. U smislu fizičkih zakonitosti, za eksperimentatore prirodom, znanje, moć i pravo da u pogon stavljaju njene principe - izjednačeni su. Ali šta biva onda kada usvojimo visoko verovatnu pretpostavku da isti kosmički principi vladaju i naučnicima, kao delovima Kosmosa? Šta ako se sva materija, organska i neorganska, u elementarnom obliku može razviti u takozvane elektromagnetske spektre i iz njih povratno sintetisati po egzaktnim matematičkim zakonima? Zar onda etička pravila ne gube svoj isključivo ljudski karakter i ne zadobijaju univerzalnu matematičku podlogu?

Nije li etika onda samo kosmički princip distribucije energije? U tom smislu ona zadobija snagu prirodnog zakona.

Teško ćemo objasniti eventualnim stanovnicima u vremenu pomerenih svetova zašto našim reaktorima i akceleratorima izazivamo katastrofe njihovih galaksija i zvezda i zašto uopšte eksperimentišemo na način koji i nas same nepredvidljivo menja i razara.

Ako je etika u suštini harmonija, a dobrota energetski ekvilibrijum, onda u svetu nužno deluje

matematička kosmička etika. A nad matematičkim principima nasilje se ne može vršiti. ("Nema kraljevskog puta u geometriji!" - rekao je Euklid kralju Egipta, dok se mučio da reši jedan geometrijski problem.)

Kosmos je završeni eksperiment na koji razum postavlja pitanja, pametna, ali i glupa, i zato je primenjena nauka, rodjena iz defektne, a nesavitljive teorije, ono čega se pravi filosof i naučnik prvo mora odreći da bi shvatio nešto od rada kosmičkog mehanizma.

Evolucija Teslinih filosofskih stavova od vizionarskih do čisto inženjerskih i od inženjerskih do metafizičkih, kao i Teslin lični život, paradigme su pravog osnivača naučno-tehnološke civilizacije. Njegov odnos prema ljudima kao i prema samom sebi posledica su dejstva impersonalnog apsoluta u njemu kao čoveku; ni prema sebi, ni prema drugima nije imao lični odnos i zato je tako malo grešio u životu.

U savremenoj nauci Tesla se sve više citira. Počeli su da ga proučavaju i naučnici koji do sada nisu poimali teškoće elektromagnetske teorije zasnovane isključivo na Maksvelu, posebno oni koji se muče ujedinjenjem elektromagnetizma, gravitacije i jake i slabe nuklearne sile. Da li je materija beskonačno deljiva ili nije? Je li prostor beskonačno deljiv? Najzad, šta je sa ulogom vremena u fizičkim procesima, njegovom jednoznačnom i ontološki zasnovanom definicijom kao i njegovim dejstvom? Naravno, bez definicije vremena ne može se dati nikakva hipoteza o njemu kao aktivnom faktoru fizičke realnosti. Ili je vreme samo mera, neka vrsta ljudske fikcije, obična kordinata, kako se danas prećutno uzima u fizičkim teorijama, postavljenim na relativizmu i kvantnoj mehanici...

Ljudsko neznanje je neizmerno i odbacivanje Tesliniih ideja o etru kao osnovnom medijumu koji strukturno ujedinjuje prostor i materiju dovelo je do zaustavljanja mišljenja u fizici, do kruženja u koncepcijama, do neprestanog vraćanja na stare, već ispitane i prevazidjene ideje. Reč je, pre svega, o Ajnštajnovoj neadekvatnoj matematici (množenje negativnom dužinom u specijalnoj teoriji relativnosti, iz čega proističu vremenska nesaglasnost opažaja u translatornim sistemima i skraćivanje dužine tela u pravcu rasprostiranja, zatim, množenje nulom u opštoj teoriji relataivnosti, iz čije korekcije je proizišla najveća besmislica moderne kosmologije: big-bang teorija, tj. naizmenično eksplodiranje i sažimanje kosmosa).

U pravim naučnim krugovima, koji svesno preuzimaju na sebe rizik obrazovanja “nove fizike”, Tesline koncepcije sve više se proučavaju i uvažavaju. U ovom trenutku su u toku eksperimenti sa ekstra niskim i ekstra visokim frekvencijama specifičniih modulacija, (HARP projekt), kojim se zrači jonosfera. Sve posledice tih dejstava se još ne znaju. Medju njima su i upravljanje metereološkim pojavama, naročito uraganima i atmosferskim pritiskom, kao i utiskivanje misli i emocija subjektima spolja, elektromagnetskim putem, tj. rezonancijom sa elektromagnetskim emiterima. Pokazalo se da je tehnološki sasvim moguće imitirati elektromagnetsku osnovu ljudskih misaonih radnji, tako da subjekat ima utisak da je to njegova originalna misao ili odluka njegove slobodne volje. Upravo to je i glavni stav Tesline kibernetike: "Čovek je automat kosmičkih sila" ističe on u više članaka i predavanja.

Još lakše je, kažu eksperimentatori, izazvati masovne emocije ili imputirati nameru velikom broju ljudi adekvatnim osciliranjem jonosfere, koja je samo kompleksna mreža nižih harmonika

kolektivno nesvesnog čitavog čovečanstva. Jonosfera je ključ za upravljanje masovnim osećanjima i mislima. A svega ovoga Tesla je bio svestan još daleke 1899. Godine, u Koloradu.

Univerzitetska nauka, posebno srpska naučna zajednica, je protiv Tesle i njegovih ideja pre svega zato što ih ne razume. Drugi jak razlog je u Teslinom suprotstavljanju nuklearnoj fizici i njegovoj proceni da će njena primena u tehnologiji trajati kratko i da kvantna mehanika nema ozbiljnu naučnu budućnost. Zar akceleratori nisu već prevazidjene stare mašine, dobre još samo za Muzej nauke i tehnike?

Tesla - kosmolog imao je svoju filosofsku i religijsku poziciju:

"Aristotel je učio da u vasioni postoji nepokretna entelehija koja sve pokreće i misao je njen glavni atribut. Isto tako ja sam uveren da je ceo kosmos objedinjen kako u materijalnom tako i u duhovnom pogledu. Postoji u vasioni neko jezgro otkuda mi dobijamo svu snagu, sva nadahnuća, ono nas večno privlači, ja osećam njegovu moć i vrednosti koje ono emituje celoj vasioni i time je održava u skladu. Ja nisam prodro u tajnu toga jezgra, ali znam da postoji i kada hoću da mu pridam kakav materijalni atribut, onda mislim da je to SVETLOST, a kada pokušavam da ga shvatim duhovno onda je to LEPOTA i SAMILOST. Onaj koji nosi u sebi tu veru oseća se snažan, rad mu čini radost jer se i sam oseća jednim tonom u sveopštoj harmoniji".

Zaključak studije ili o perspektivi nauke Nikole Tesle

Ne samo ljubitelji i fizičari - amateri, koji nastavljaju Teslin rad, već i svi ljudi koji duboko misle o nauci, slažu se u jednom: učenje savremene fizike u osnovi je skup nelogičnih stavova, jedan kontradiktoran sistem. S jedne strane gledano, vreme je relativno i zavisi od posmatrača, a s druge strane tvrdi se da vreme kvantnog skoka nije merljivo.

Na katedrama na kojima se proučava nuklearna fizika, odnosno raspad atomskog jezgra, važi pretvaranje materije u energiju bez ostatka i u fisionim računima sve se slaže. Na katedrama za astrofiziku, medjutim, pretvaranje materije u energiju ne uzima se ozbiljno, već se masa računa preko jačine gravitacije, koja se opet izračunava preko Doplerovog pomaka, tako da na papirima nedostaje preko devedeset posto materije u Kosmosu. Umesto da se menja teorija, ovo se u školama naziva "defekt mase". To jest, kriva je masa što nedostaje, jer šef katedre i profesori "misle dobro i predaju istinu". Oni su "država za katedrom". Nažalost, stvari se od Galileja i Đordana Bruna nisu mnogo izmenile.

Tesla je radio i na specijalnoj "vakuumskoj cevi sa otvorenim krajem" koja služi kao projektor čestice na neograničene daljine. Ciljanje se vrši elektrostatički, duž elektrostatičkih slojeva atmosfere, koji se mogu videti i golim okom: to su upravo oni slojevi po kojima klize oblaci. Pokazuje se da su polifazni sistem, indukcioni motor i generatori naizmenične struje - manje značajna Teslina otkrića. Najvažnije je svakako ono što se iz njegovih eksperimenata sa etrom i vremenom može izvući kao potpuno nova, kosmološka fizika, utemeljena na energetskoj rezonanciji etra i rezonantnim efektima vremena, i postaviti umesto fizike zasnovane na plitkom i nejasnom konceptu "sveopšteg i večnog kretanja izazvanog silom".

Teslina glavna otkrića su: prenos energije na proizvoljnu distanciju (zapravo, superprovodljivost prirodnih medijuma), njegove vatrene lopte (fuzija strukturnih elemenata etra u materiju), Teslin visokofrekventni rezonantni oscilator za njegove talase nehercijanskog tipa sa takozvanom bočnom modulacijom (to jest svojevrsne majnd-mašine, koje proizvode polja takvih karakteristika da neposredno interferiraju sa elektromagnetskim poljima ljudskog mozga, prigušujući moždane oscilacije ili menjajući samu prirodu oscilovanja, što u emocionalnom segmentu indukuje razna osećanja i raspoloženja, kao i izmenjena stanja svesti, kao što su kreativnost, hiperpercepcija, hipermnezija, sve do hiperkognicije u kojoj se pojavljuju "relativističke" anomalije u vremenskom domenu), dinamička teorija gravitacije (diferencijalna teorija po kojoj svaki element Mendeljejevog sistema ima svoje G, svoju gravitacionu konstantu; Tesla je ovde nastavio Etvešove radove i izveo niz potvrdnih merenja), i napokon, to je Teslina elektromagnetska teorija, nikada objavljen ai javno formulisana koja ne koristi uobičajene pojmove kao što su "energija", "talasna dužina", "frekvencija" i druge, već umesto njih važe pojmovi: "kriva rasporeda", "vibracija sistema zavojnica", "električni pritisak", "proporcija prenosa", "etar", "dinamika električnog fluida", "geometrijske mogućnosti cevi" itd.

Od moderne matematike Tesla je koristio samo Furijeove nizove da bi razvijao elektromagnetske entitete u više i niže harmonike, jer se to slagalo sa njegovom osnovnom pretpostavkom o istovremenosti svih delova beskonačnog fizičkog kontinuuma. Jasno je da se beskonačnost ne može sastojati od neistovremenih delova. Teslina kosmologija je najopštijeg tipa, važi za izotropni i beskrajni, jednom rečju, celokupni Kosmos, dok je Maksvelova elektromagnetika važeća za mala rastojanja; u suštini Maksvel je izvršio matematizaciju Faradejevih džepnih i sobnih eksperimenata, ne konceptualizujući problem do kraja. Nedostatnosti Maksvelove teorije proizvele su kao posledicu velike teškoće u Specijalnoj teoriji relativnosti (odnos energije kvanta i brzine svetlosti u drugom postulatu; sam Ajnštajn zanemario je u foto-efektu relativističke promene prostora i vremena u kretanju, jer ako se energija menja sa brzinom, nikakvog efekta ne može ni biti, ukoliko nema energetske ekvivalencije putanje izbijenog elektrona i upadnog fotona. U opštoj teoriji relativnosti, nedostaci Maksvelove teorije doveli su do ideje svetske linije (zapravo do pankosmičke ekstrapolacije Faradejevih magnetskih linija sila, koje opisuju gvozdeni opiljci na laboratorijskom stolu), najzad do predstave o konačnom svemiru, koji se povremeno sabija u bezdimenzionalnu tačku (problem singulariteta) i eksplodira. Na sve ovo ne bi se smejao samo Tesla, nego sa njim i mnogi antički filosofi i naučnici jasnog uma: Euklid, Platon, Pitagora i drugi.

Nikola Tesla sa svojom naukom isto je toliko značajan i neprocenjivo veliki za savremeni svet planetarnog telekomunikacionog sistema i razrešenje duboke krize vrednosti naučno-tehnološke civilizacije, koja traži svoju filosofsku ontologiju, kao što je za Hrišćansku civilizaciju bio značajan mit Isusa Hrista. Interesantno je da smo tokom stotina i hiljada godina imali toliko mnogo velikih naučnika, ali ni jedan od njih nije dobio svoju crkvu kao što je ima Tesla u Kaliforniji, u San Dijegu, upravo u centru svetske naučno-tehnološke moći. Ni Plank, ni Ajnštajn, ni Bor, ni Pauli, ni NJutn, ni Toričeli, i pored bavljenja alhemijom i teologijom (Njutn), ili astrologijom (Kepler), ili mistikom (Laplas), nisu ubedili kolektivno nesvesno čovečanstvo u transcendentalnu dimenziju svojih naučnih pogleda.

Hrišćanska civilizacija je metafora oslonjena na patnju, žrtvu i iskupljenje, na tajnu krštenja, uskrsnuća i zagrobnog života, ona je trajno obojena čovekom i njegovom osećajnošću. S druge

strane, scijentističko doba ima Teslu kao humani simbol jedinstva duha i materije, a umesto mitologije i religijske metafore uspostavlja veru u naučne principe i jasno vidjenje najdubljih kosmoloških zakona. U istorijskom smislu, Tesla fundamentalno menja oblik religioznosti na planetarnom nivou. Dakle, on nije običan naučnik, pa ni samo genijalan čovek, već svetsko-istorijska pojava najvišeg ranga, koja duhovnost teologije zamenjuje duhovnošću nauke. Uostalom, savremena fizika već je postala filosofija novog doba jer se otvoreno bavi strukturom materije, genezom kosmosa, a od skora i etikom.

Kvantna mehanika kopenhagenškog kruga oko Bora, Hajzenberga i Paulija, nije rešila pitanje osnovne strukturne jedinice materije i principa fuzije (napokon i samu fisiju matematički opisuje jednačina koja se naknadno i nasilno izvodi iz Lorencovih transformacija (E=mc2), relativistička teorija nije rešila problem naučne, tj. substancijalne definicije vremena (vreme je..., pa šta je), a takodje nije objasnila ni sadržinu koncepta sile (u opštoj teoriji relativiteta Fundamentalni tenzor sa malim korekcijama ima istu vrednost kao Njutnova sila (F) i ne daje nikakvo drugo objašnjenje za putanje planeta oko Sunca, sem što se neobrazloženo tvrdi da planete moraju imati putanje kakve imaju zbog oblika prostora, čija se zakrivljenost, opet, ne može drugačije ustanoviti nego po obliku tih istih putanja; radi se o kružnom dokazu, koji ne dokazuje ništa i ne pruža pravo objašnjenje gravitacije i pravu operacionalnu teoriju iz koje bi proisticala mogućnost konverzije gravitacione sile u lokalnu rotaciju i njeno korišćenje).

Teslina fizika realnog fizičkog kontinuuma ili etra i njegova naučna misao naslonjena na predsokratovsku antičku kosmologiju i pitagorejsku generičku matematiku, (a ne na elektromagnetiku devetnaestog veka), nije odmah mogla da bude nastavljena, pre nego što su se pokazala sva ograničenja drugih nastojanja da se jedinstvenom fizičkom teorijom obuvhate zbivanja u fizičkoj realnosti. Posle Černobila svakom je jasno da bez prave koncepcije vremena i bez dubljeg poznavanja strukture materije, razbijanje atomskog jezgra nije ništa drugo do neodgovorno zlo eksperimentisanje na nivou empirijskih metoda. Černobil je početak sloma infantilnih vizija kvantnih mehaničara po kojima su i roštilj, mlin za kafu i mašina za pranje veša trebalo da rade na atomski pogon. A tragedija space-shutle Čelendžera podsetila je ljudski rod na činjenicu da nije ovladao pravim principima putovanja kroz beskrajni kosmički prostor i da se reaktivnim motorima duža putovanja ne mogu preduzimati. O medicinskim problemima medjuzvezdanih putovanja i da ne govorimo.

Teslina fizika pruža odgovore i ukazuje na intelektualni instrumentarijum kojim se ovi problemi mogu rešavati. Ona se najkraće može opisati kao interdimenzionalna stacionarna kosmologija i jedina je aktuelna teorija čije mogućnosti nisu ispitane.

Dešava se da izraz koji mi danas upotrebljavamo za neki fizički pojam nije ni postojao u Teslino vreme. Isto je tako i sa načinom pisanja matematičkih iskaza i znakova računskih radnji. (Od velike je koristi za mladog elektroinženjera, koji je, na primer, mnogo puta već čuo da je Julius Robert Majer otkrio zakon o “održanju energije”, da se iznenadi kada, čitajući original, otkrije da Majer nigde i ni u kom smislu ne upotrebljava reč energija; ili kada kod Arhimeda i Galileja, koji su sve izvodili matemataičkim putem, ne nadje ni jedan znak računskih radnji; ili kada vidi da čak i Njutn, koji je već bio pronašao infinitezimalni račun, još uvek sve dokazuje geometrijski, isto kao Euklid i svi drugi naučnici u vremenskom razmaku izmedju njih dvojice.)

Za razumevanje Tesle je apsolutno neophodno ne samo čitanje njegovih originalnih tekstova, već i razjašnjavanje sadržaja termina njegovog naučnog jezika, da i ne spominjem šifrovani deo zaostavštine gde je jedan te isti pojam korišćen u različitim kontekstima, tako da ima n-faktorijal kombinacija semantičkih izvoda. Bez jasne hipoteze Tesline teorije i podudarnog obrasca mišljenja, ovo je praktično nemoguće razumeti.

Avangardna svetska nauka polako se okreće Tesli. Nisu u pitanju ni komercijalni, ni univerzitetski segmenti naučnog mišljenja, već javnosti nepoznati pikovi svetske moći, čvorovi difuzne mreže svetskih upravljača globalnog informatičkog i scijentističkog čovečanstva, u kome su svi pojedinci povezani sa svim drugim pojedincima kanalima svetskih telekomunikacija i to na samo dva opšta principa: srodnosti ideja i nivoa inteligencije.Medjutim, ono što ih sve spaja fundamentalno jeste subjektivna relacija prema vremenu kao suštini nove civilizacije. Sve dosadašnje civilizacije zasnovane na ontosu prostora (tj. na prostoru kao njihovoj suštini) samo su istorijske činjenice.

U Teslinom planetarnom društvu sva će energija biti crpljena iz nepotrošivih i besplatnih prirodnih izvora. On je ukazao na to da je Zemlja jezgro ogromnog generatora i da rotacijom elektriše sporiju jonosferu milijardama volti i ampera, da zapravo, čovečanstvo živi u sfernom kondenzatoru neizmerne snage, koji se sam od sebe neprestano puni i po želji se može prazniti. Postoji jonosfera (faza), dielektrik (atmosfera) i Zemlja (nula). Imamo, dakle strujno kolo koje daje prirodni elektricitet neograničene snage, to jest čistu energiju, koja ne trpi nikakvu konverziju: izvrši rad i u istom obliku vrati se u prirodnu sredinu, u sistem planete Zemlje.

Postoje i Teslini linearni akceleratori u obliku otvorenih vakuumskih cevi, to jest cevi koje rade na sobnoj temperaturi i čiji se energetski snop ne rasipa, jer ne putuje kroz prostor već je navodjen elektrostatičkim karakteristikama cilja, tako da na bilo koju distanciju može da se prenese bilo koja količina energije indukcijom. To su Teslini čuveni "zraci smrti" napravljeni prema modelu funkcionisanja Sunca. Kenet Korum, koji je ponovio Teslin eksperiment u Americi i dobio efekte ipak nije shvatio poentu: Tesline čestice ne putuju kroz prostor kao loptice ili Hertzovi talasi, već nastaju iz indukcionih polja, baš kao i njegove već spomenute "vatrene lopte". Radi se o Teslinoj originalnoj teoriji kosmičkog zračenja, koju je i eksperimentalno dokazao.

Teslino obrtno magnetsko polje ima univerzalno važenje. Naprosto, to je jedna istina dublja od ljudske gnoseologije i ljudske osećajnosti, istina matematičkog tipa, čija ideja se neposredno ostvaruje u svakoj instanciji kosmičkog Bića.

Usudjujem se da zaključim da ni Teslin indukcioni motor, takozvani asinhroni, nije konceptualno dovoljno proučen. U njemu se nalazi još neotkrivena tajna rotacije nebeskih tela i rotacije uopšte. Ubrzano kretanje Teslinog jajeta proističe iz promene geometrije polja, a ne iz dodavanja kvantuma magnetske sile. Rad ovog motora izgleda jasan, baš kao što je nekada, pre Galileja i Njutna, svakome izgledalo jasno da je težina tela uzrok njegovog slobodnog pada.

Od drugih Tesliniih enigmi, neproučene su: radio-tehnika (više neometanih emisija na istoj frekvenciji) sa dvanaest u suštini neprimenjenih patenata); struktura materije ("Običavao sam da razbijam atom ne oslobadjajući nikakvu energiju" - izjava N. Tesle iz 1923. g.); gravitacija

(model gravitacionog motora sa olovnim rotorom i statorom od stakla, koji radi jednom godišnje, reagujući na konstelaciju planeta); teorija etra (materija se struktuira iz etra i opnovo rastvara u etar, po jednostavnim matematičkim zakonima, ali nešto više materije nastaje, nego što nestaje - odatle povremene kosmičke katastrofe); Teslini medicinski aparti i dejstvo Teslnihi niskofrekventnih talasa na rad mozga (izazivaju kontrakciju i dilataciju subjektivne vremenske baze, tj. promenu psihološke sekunde).

Tesla je smatrao istinitom Budinu ideju o “ja” kao o iluziji. “Zaista,” govorio je, “mi nismo ništa drugo do talasi u subjektivnom prostoru i vremenu i kada ti talasi iščeznu, iza nas ne ostaje ništa... Nema individualiteta. Ne može se reći da talas u okeanu ima individualnost. Postoji samo iluzorno sledovanje talasa jednog za drugim. Vi niste ista osoba koja ste bili juče; i ja sam samo niz približnih egzistencija, ne potpuno istih. Ovaj lanac je ono što proizvodi dejstvo trajnosti, slično pokretljivosti slike, a ne moja subjektivna i pogrešna predstava o mom realnom životu”.

Kada zamišljam Teslu, ne vidim ga nasmejanog, nego žalosnog zbog onoga što ljudi sami sebi čine, u svojoj neizmernoj podredjenosti nepoznatim prirodnim silama.

Nije kraj. Novi je početak.

Preneseno sa: http://www.bastabalkana.com/